

Arrest

nr. 74 751 van 7 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 12 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VERRELST, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 8 oktober 2010, verklaart er zich dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 7 november 2011, verstuurd op 8 november 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U zou over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Sylhet. Sinds 1991 zou u betrokken zijn bij Chatra Dal, een afdeling van de “BNP” (Bangladesh Nationalist Party). Omwille van uw politieke activiteiten zou u in 1993 gearresteerd zijn, waarna u 25 dagen opgesloten zat. Na een arrestatie in 1996 zat u vier en een halve maand opgesloten. Beide aanklachten zouden naderhand ingetrokken zijn. In 2001 zou u opnieuw opgesloten zijn gedurende drie en een halve maand. Ook deze aanklacht zou voor u geen verdere gevolgen hebben gehad. Uw arrestatie en vrijlating in 2001 zou in de pers verschenen zijn. In 2001 zou u dan lid geworden zijn van de “BNP”. In 2006 werd u verkozen tot

“ward secretary”. Vanaf januari 2007 zou u ondergedoken zijn. Op dat ogenblik vormde het leger de “caretaker government” en u vreesde dat ze de oude aanklachten tegen u zouden heropenen. Tevens vreesde u de autoriteiten daar u close was met enkele vooraanstaande politieke leiders. De komende jaren zou u ondergedoken doorgebracht hebben. Tevens zou er een interne scheuring binnen uw partij hebben plaatsgevonden. De autoriteiten in de vorm van de “RAB” (Rapid Action Battalion) en de politie zouden u gezocht hebben. In augustus 2010 zou u Bangladesh per schip verlaten hebben. Op 8 oktober 2010 diende u in België uw asielaanvraag in. Na aankomst in België bleek u in twee aanklachten in Bangladesh betrokken te zijn. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw paspoort, foto’s, krantenknipsels, juridische documenten betreffende uw arrestatie van 2001 (en vertaling), juridische documenten betreffende uw aanklachten van 2009 en 2010 (en vertaling) en een partijbrief.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

“Hoewel er geloof kan worden gehecht aan uw beweringen ooit politiek actief geweest te zijn voor de BNP, kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u op dit ogenblik omwille van uw politieke profiel vervolgd zou worden in Bangladesh. U legde immers een aantal tegenstrijdige verklaringen af die de ernst van uw politiek profiel ondermijnen. Zo verklaarde u uitdrukkelijk en herhaaldelijk dat “BNP” voor “Bangladesh National Party” zou staan, terwijl dit “Bangladesh Nationalist Party” moet zijn, iets dat bevestigd wordt door uw partijbrief (gehoorverslag CGVS p. 4). Voorts verklaarde u dat u sinds 1998 lid was van de “Chatra Dal”; u bevestigde dat u voor 1998 niet betrokken was bij de “BNP” of een van haar zusterorganisaties (gehoorverslag CGVS p. 4, 6). Later tijdens uw gehoor beweerde u dat uw arrestaties in 1993 en 1996 reeds politiek gemotiveerd waren (gehoorverslag CGVS p. 6, 7). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen pas vanaf 1998 politiek actief te zijn, veranderde u plots uw verklaringen; u zou al in 1991 lid van de Chatra Dal geweest zijn (gehoorverslag CGVS p. 7). Gevraagd waarom u voor de “BNP” koos beweerde u dat u de stichter Ziahur Rehman wel mocht. Gevraagd waarom u die man mocht, verklaarde u dat hij bommen had geplant en vijvers had gegraven (gehoorverslag CGVS p. 5). Daar dit toch lichte redenen zijn om u aan te sluiten bij een partij werd u nogmaals gevraagd wat u hierover kon vertellen, maar u kwam niet verder dan de algemene opmerkingen dat hij het land ontwikkelde en veel deed voor het land (gehoorverslag CGVS p. 5). Als aanhanger van Ziahur Rehman zou van u toch een uitgebreidere schets van deze man zijn politieke ideeën verwacht mogen worden. U legde een schriftje met een collage van krantenartikels over uw politieke activiteiten voor. Ten eerste dient hierover te worden opgemerkt dat de authenticiteit van een dergelijke collage niet kan worden nagegaan. Ten tweede gaf u aan dat deze artikels handelden over uw politieke activiteiten in een ver verleden, reeds voor de “caretaker government” (gehoorverslag CGVS p. 3). Voorts gaat het hier geregeld over groepsfoto’s waarbij u bezwaarlijk kunt beweren herkenbaar op de foto te staan. Het is best mogelijk dat u in het verleden actief was voor de “BNP”, maar dat deze activiteiten er nu zouden voor zorgen dat u vervolgd zou worden is onaannemelijk. Dat blijkt ook uit volgende vaststellingen. Zo bleef u vaak zeer vaag en algemeen over uw juridische problemen. U verklaarde tweemaal in de jaren ‘90 gearresteerd te zijn (zie echter supra), maar de aanklachten zouden naderhand afgehandeld zijn (gehoorverslag CGVS p. 7). Toch beweert u even later dat deze oude zaken nu heropend zijn, waarna u toch moest toegeven dat dit enkel een veronderstelling is. Wat er ook van zij, met betrekking tot de twee arrestaties in de jaren ‘90 wist u geen enkel document voor te leggen, waardoor u de arrestaties zelf, laat staan een mogelijke heropening van deze zaken niet aannemelijk wist te maken. Voorts verklaarde u in 2001 gearresteerd en gedetineerd te zijn. U legde juridische documenten hierover voor. U diende echter ook toe te geven dat deze zaak later ingetrokken werd en ze zou niet langer juridische gevolgen voor u hebben. Wegens uw beweerde arrestaties in 1993, 1996 en 2001 moet u dus nu geen juridische vervolging meer vrezen. Toch verklaarde u dat u na de “caretaker government”, om precies te zijn sinds 11/01/2007 niet langer thuis kon wonen, maar op andere plekken (gehoorverslag CGVS p. 6). Gevraagd naar de reden hiervoor, beweerde u dat u vanaf dat moment actief gezocht werd door de politie, de “RAB” en het Bengaalse leger (gehoorverslag CGVS p. 6). Er werd u echter op gewezen dat het bevreemdend is dat u hoewel u sinds 2007 actief gezocht werd door verschillende gewapende machten van de Bengaalse autoriteiten, deze zelfde autoriteiten in 2008 nog een identiteitskaart uitvaardigden. Hierop verklaarde u dat het uitvaardigen van deze identiteitskaart niet uitgaat van de Bengaalse regering. Nochtans staat boven op uw identiteitskaart “Government of the People’s Republic of Bangladesh”, waaruit duidelijk blijkt dat deze kaarten uitgaan van de regering. Ook werd vastgesteld dat u hoewel u beweerde gedurende jaren gezocht te zijn door

allerlei overheidsdiensten u toch in 2009 een Bengaals paspoort wist te verkrijgen. U verklaarde hiervoor een paspoortkantoor gecontacteerd te hebben, maar opnieuw blijkt uit de inhoud van uw paspoort dat uw paspoort werd opgesteld door een dienst van de Bengaalse autoriteiten (gehoorverslag CGVS p. 6). Indien u daadwerkelijk gedurende jaren gezocht werd door de autoriteiten, zou u waarschijnlijk nooit het risico genomen hebben om deze documenten aan te vragen en bovendien bestaat er een reële kans dat u deze nooit gekregen zou hebben. Na de pauze tijdens uw gehoor, wijzigde u plots uw verklaringen. Ten tijde van de uitvaardiging van uw identiteitskaart en paspoort zou er geen zaak tegen u gelopen hebben; enkel het leger zou u indertijd gezocht hebben, de "RAB" en de politie zouden u pas vanaf 2009-2010 gezocht hebben, na het installeren van de Awami League regering in februari 2009 (gehoorverslag CGVS p. 7). Echter eerder tijdens uw gehoor had u nog duidelijk verklaard dat de laatste verkiezingen plaatsvonden in december 2009, waardoor er onmogelijk een nieuwe regering in februari 2009 gevormd kon worden (gehoorverslag CGVS p. 5, 7). Hierop wijzigde u nogmaals uw verklaringen: de verkiezingen zouden plaatsgevonden hebben in januari/februari 2009. In werkelijkheid vonden deze verkiezingen plaats in december 2008. U verklaarde echter niet gestemd te hebben uit angst voor de RAB, het leger en de politie. Hiermee sprak u dan weer uw eerdere verklaring tegen dat de RAB en de politie u pas zochten na de verkiezingen (gehoorverslag CGVS p. 7). U beweerde hierop dat de RAB u voor het eerst thuis kwam zoeken een week na de datum waarop volgens u de verkiezingen plaatsvonden. Dit zou betekenen dat men u zocht sinds januari/februari 2009, maar toch kreeg u in maart 2009 nog een paspoort uitgevaardigd door diezelfde autoriteiten (gehoorverslag CGVS p. 8). Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering dat u diende onder te duiken na 2007. U hield het hierna op een algemene angst om gearresteerd of geveiseerd te worden als reden voor uw onderduiken. U legde twee aanklachten voor die tegen u ingediend werden in 2009 en 2010. Hoewel u verklaarde nog in Bangladesh verbleven te hebben tot augustus 2010 zou u in Bangladesh nooit van het bestaan van deze aanklachten geweten hebben; pas na uw aankomst in België vernam u over het bestaan van de twee aanklachten. Dit is zeer opmerkelijk, temeer daar uit uw relaas bleek dat u eigenlijk geen reden had om onder te duiken, maar uit deze documenten plots wel dient te blijken dat u iets te vrezen had. Gezien, uw eerdere ongeloofwaardige verklaringen, kan er echter geen geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor vervolging. Dit wordt verder bevestigd door volgende vaststellingen. Uw kennis van en uw interesse in deze aanklachten was immers minimaal. Wat betreft de aanklacht van 2009 wist u niet wanneer ze ingediend werd. U kende enkele artikels waaronder u aangeklaagd werd, maar u wist niet waar ze voor staan (gehoorverslag CGVS p. 9). U beweerde dat er 50 tot 60 beschuldigten waren, maar uit de "FIR" blijkt dat het om 19 beschuldigten bij naam gaat en 100 tot 150 onbekenden. Gevraagd of u al een advocaat contacteerde in deze zaak, verklaarde u dat u dit niet nodig hebt, daar u in België bent, en dat u dit niet belangrijk vindt ((gehoorverslag CGVS p. 9). Dit vormt een opvallend gebrek aan initiatief en interesse. Dit breekt het geloof in uw vrees dan ook volledig af. Ook wat betreft de tweede klacht uit 2010 werden dezelfde vaststellingen gemaakt. U wist opnieuw niet wanneer ze uitgevaardigd werd en u kende niet alle artikels waaronder u werd aangeklaagd. U had opnieuw geen advocaat gecontacteerd. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor vervolging omwille van deze aanklachten. Voorts beweerde u ook het mogelijke slachtoffer van interne politieke rivaliteiten en een politieke scheuring te zijn. Echter gezien bovenstaande vaststellingen die de algemene geloofwaardigheid van uw vrees volledig ondermijnen, kan er ook aan dit element niet veel geloof worden gehecht, temeer daar u zelf verklaarde geen groot politiek leider te zijn (gehoorverslag CGVS p. 10). Tenslotte dient nog opgemerkt te worden dat uw verklaringen omtrent uw vluchtroute in lijn zijn met uw andere verklaringen. U bleef immers zeer vaag en uw beschrijving was stereotiep. U beweerde enkele schepen tot België genomen te hebben. Echter buiten een algemene beschrijving van het uniform van de bemanning kon u geen enkel andere detail van deze schepen verschaffen. U verklaarde tweemaal overgestapt te zijn, maar u wist niet zeker waar dit gebeurde; u dacht eenmaal in Turkije (gehoorverslag CGVS p. 4). Uw beschrijving van uw vluchtroute vermag dan ook niet de ware toedracht te achterhalen. Gezien bovenstaande vaststellingen komt u dan ook niet in aanmerking voor de bescherming geboden door de Conventie van Genève. Daar elke vorm van statuut enkel met waarachtige verklaringen verkregen kan worden, komt u ook niet in aanmerking voor het subsidiaire beschermingsstatuut. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De authenticiteit van uw juridische documenten i.v.m. de aanklachten van 2009 en 2010 mag betwijfeld worden. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat vervalste documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Bangladesh. De juridische documenten over uw arrestatie in 2001 voegen hier niets aan toe, daar volgens uw verklaringen deze arrestatie geen verdere gevolgen meer had. De foto's, de "BNP"-brief en het schriftje met de collage aan krantenartikels wijst enkel op uw politiek actieve verleden. Uw identiteitskaart en paspoort wijzen op uw identiteit, iets dat hier niet ter discussie staat."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich op een schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 §2, 57/6, 2de lid, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing. Het CGVS zou zichzelf tegenspreken door enerzijds geloof te hechten aan verzoekers beweringen dat hij ooit politiek actief was voor de BNP en anderzijds te stellen dat zijn politieke overtuigingen niet geloofwaardig zijn omdat hij het courante Bangladesh National Party gebruikte om zijn partij te benoemen. De verwarring die even ontstond over de datums van zijn lidmaatschap doet geen afbreuk aan zijn verklaringen. Verder meent verzoeker dat hij uren had kunnen vertellen over de partij indien hem meer uitgebreide en gedetailleerdere vragen waren gesteld over de standpunten ervan. Deze kans werd hem echter niet gegeven. Verzoeker wijst erop dat het feit dat hij jarenlang artikels heeft bijgehouden over hem en zijn partij aantoonde dat hij vele jaren lang erg betrokken was bij de partij en trots was op de artikels. Hij heeft deze niet bijgehouden met de intentie om jaren later de geloofwaardigheid van zijn asielaanspraak te kunnen aantonen, maar de documenten vormen minstens een begin van bewijs van zijn jarenlange engagement en kunnen niet louter worden afgedaan als waardeloos en zonder enige bewijswaarde. Verzoeker meent dat het feit dat hij geen bewijzen kan tonen van zijn arrestaties in de jaren '90 geen voldoende reden is om aan de geloofwaardigheid van zijn beweringen te twifelen. Verzoeker is ervan overtuigd dat hij sinds 2007 niet meer veilig was in Bangladesh en dat de autoriteiten actief naar hem op zoek waren. Hij heeft inderdaad een identiteitskaart aangevraagd in 2008, waarvoor hij zich evenwel aanbood bij een lokaal bureau, waarvan hij wist dat hij niets te vrezen had. Het paspoort werd aangevraagd door een paspoortkantoor, dat hij betaalde om de nodige stappen te zetten, waardoor hij zich op geen enkele manier in gevaar bracht. Verzoeker wist inderdaad niet van het bestaan van de twee aanklachten af, maar hij wist wel dat hij zulke procedures kon riskeren en bij aankomst in België bleek zijn vrees waarheid geworden. Verzoeker is wel degelijk op de hoogte van de inhoud van de twee aanklachten tegen hem. De reden waarom hij geen advocaat contacteerde in Bangladesh is niet dat hij dit niet belangrijk vindt, maar omdat hij beseft dat een verweer in beide zaken geen zin heeft. Verzoeker meent dat zijn verklaringen over zijn reisweg op geen enkele manier in relatie staan tot zijn geloofwaardigheid en de gegrondheid van zijn vrees. Hij kan niet meer details geven dan diegene die hij gaf tijdens het gehoor. Verzoeker wijst erop dat er geen bewijs wordt geleverd van het feit dat de door hem voorgelegde documenten effectief vervalst zijn. Verzoeker legt authentieke documenten voor en begrijpt niet waarom daarmee geen rekening kon worden gehouden.

2.3. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn aanspraak en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 53).

De Raad meent dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij op dit ogenblik wegens zijn politieke activiteiten in Bangladesh zou worden vervolgd.

Verzoeker vreest dat de overheid de aanklachten die tegen hem bestonden uit 1993, 1996 en 2001 opnieuw zal openen, maar hij maakt deze vrees op geen enkele wijze aannemelijk. De commissaris-generaal merkte reeds terecht op dat verzoeker zelf verklaarde dat de zaken waren afgehandeld of ingetrokken. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij wist dat het een kwestie van tijd zou zijn vooraleer de autoriteiten hem opnieuw zouden viseren, gelet op zijn steeds verder reikende politieke engagement en gelet op zijn eerdere aanhoudingen en vrijheidsberovingen. Verzoeker beperkt zich tot

blote beweringen doch brengt geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat de oude zaken opnieuw zouden zijn geopend of waaruit blijkt dat de overheid hem zou viseren wegens zijn politieke engagement.

Bovendien wordt verzoekers vrees voor de overheid tegengesproken door het feit dat hij in 2008 een identiteitskaart aanvraag en in 2009 een paspoort en de Bengaalse overheid hem deze documenten bezorgde, ondanks het feit dat hij sinds begin 2007 ondergedoken leefde. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij de identiteitskaart bij een plaatselijk kantoor heeft aangevraagd en dat hij wist dat hij daarvoor niets te vrezen had en dat hij zijn paspoort via een paspoortkantoor heeft aangevraagd. Het blijft echter opmerkelijk dat hij het risico nam om beide documenten bij de overheid aan te vragen, gelet op het feit dat hij toen al jaren ondergedoken leefde uit vrees voor de overheid. Het blijft ook opmerkelijk dat de overheid deze documenten zonder problemen aan verzoeker bezorgde. Het is hoe dan ook manifest onverenigbaar dat de overheden enerzijds sedert 2007 actief op zoek zouden zijn naar verzoeker, zoals hij in zijn verzoekschrift aanhaalt, en hem anderzijds in 2009 een paspoort bezorgen.

Bovendien wijzigde verzoeker tijdens het gehoor verschillende malen zijn verklaringen, zoals reeds terecht opgemerkt door de commissaris-generaal. Zo verklaarde verzoeker eerst dat de politie, de "RAB" en het Bengaalse leger hem sinds 2007 actief zochten, terwijl hij later verklaarde dat de "RAB" en de politie hem pas vanaf 2009-2010 zochten. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Tot slot heeft de commissaris-generaal ook terecht gesteld dat aan de aanklachten uit 2009 en 2010 geen geloof kan worden gehecht. Het is immers opmerkelijk dat verzoeker niet wist waarom hij wordt aangeklaagd. Verzoeker beweert in zijn verzoekschrift dat hij wel op de hoogte is van de inhoud van de aanklachten, maar uit het gehoorverslag blijkt het tegendeel. Hij kan immers alleen maar zeggen dat hij wordt beschuldigd van een "politiek probleem, een gevecht" (gehoorverslag, 9). Van iemand die zijn land is ontvlucht uit vrees voor de overheid mag worden verwacht dat hij meer interesse zou tonen voor de redenen waarom de overheid hem vervolgt. Hoe dan ook hebben documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde met name het vermogen om de bewijswaarde van een geloofwaardig relaas bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad er op dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet voldoende aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER